

Arrest

nr. 146 367 van 26 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 13 november 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 september 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissing van voormelde gemachtigde van 20 september 2013 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, beide aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 14 oktober 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 maart 2015.

Gelet op de beschikking van 16 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 september 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissing van voormelde gemachtigde van 20 september 2013 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, beide aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 14 oktober 2013.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van 3 van het EVRM, van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

2.2 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissingen betreffen bevelen om het grondgebied te verlaten en een beslissing waarbij de gemachtigde de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk heeft verklaard.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen geen middelen aanvoeren tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, zodat het beroep, voor zover het gericht is tegen voormelde bevelen, onontvankelijk voorkomt. De beslissing waarbij de gemachtigde de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk heeft verklaard, wordt hierna de bestreden beslissing genoemd.

Er dient op gewezen te worden dat in de bestreden beslissing uiteengezet wordt waarom de verschillende elementen die de verzoekende partijen als buitengewone omstandigheid hebben aangevoerd in hun aanvraag en die zij herhalen in hun verzoekschrift, niet als buitengewone omstandigheden kunnen beschouwd worden. De verzoekende partijen geven aan dat op de elementen van integratie, sterke sociale bindingen lange duur van verblijf van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet zou zijn ingegaan. De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partijen zich beperken tot het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing. Voorts kan er nog op gewezen worden dat, daar waar de verzoekende partijen met hun kritiek blijken geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid en elementen uit hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet herhalen, het onderzoek van deze andere beoordeling en deze elementen te dezen de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Met deze kritiek tonen de verzoekende partijen derhalve niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat de verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheden hebben aangebracht die het hen onmogelijk maken om hun aanvraag via de gewone procedure in te dienen.

*Ook hun betoog met betrekking tot het hangende beroep ten aanzien van de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. De Raad stelt evenwel vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 21 juni 2013 de beslissing heeft genomen waarbij hun aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Aan de verzoekende partij kon zodoende een bevel om het grondgebied te verlaten worden afgegeven. Immers heeft het bij de Raad ingediende beroep tegen deze onontvankelijkheidsbeslissing van de gemachtigde geen schorsende werking en dient er op te worden gewezen dat een beslissing van het bestuur, zoals in casu de onontvankelijkheidsbeslissing in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen, vermoed wordt in overeenstemming te zijn met de wet (*privilège du préalable*). Zolang desbetreffende beslissing niet wordt vernietigd door de Raad, kan verweerder zich op deze beslissing steunen om op wettige wijze te stellen dat de verzoekende partijen niet het recht hebben zich op het Belgische grondgebied te bevinden.*

De verzoekende partijen betogen tevens dat het feit dat zij in het kader van hun asielprocedures niet erkend werden als vluchteling niets afdoet aan de redenen die in die procedures werden aangehaald en opnieuw in de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet worden aangehaald, zodat deze eveneens dienen beoordeeld te worden in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf, doch zij laten na aan te tonen dat de verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden in casu niet zou beoordeeld hebben. Zij weerleggen met hun betoog geenszins de motieven van de bestreden beslissing.

Verder merkt de Raad op dat waar de verzoekende partijen stellen dat er geen argumentatie is terug te vinden over de in de aanvraag opgeworpen "onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst", hun kritiek feitelijke grondslag mist. In de aanvraag van 18 maart 2013 kan de Raad immers niet terugvinden over een opgeworpen "onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst".

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Ten slotte merkt de Raad nog op dat de verzoekende partijen geen enkel concreet element aanbrengen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in hunnen hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is. Zij beperken zich tot de loutere verwijzing van de schending in de hoofding van haar verzoekschrift, maar laten geheel na deze concreet uiteen te zetten. De schending van de artikelen 3 wordt niet aannemelijk gemaakt.

Ook voor wat de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel betreft, moet worden opgemerkt dat de verzoekende partijen louter in de hoofding van het middel verwijzen naar de schending, maar deze schendingen niet concreet uiteenzetten. Voor het overige laten zij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden achten en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt, zodat dit onderdeel onontvankelijk is.

In de mate dat de verzoekende partijen verwijzen naar artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, kunnen zij de schending ervan niet dienstig aanvoeren nu zij beiden meerderjarig zijn en enkel in eigen naam optreden.

De middelen lijken ongegrond."

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4 Op 23 maart 2015 dienen de verzoekende partijen een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 5 mei 2015, alwaar de verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 16 maart 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

"VzP stelt dat wat betreft de buitengewone omstandigheden in het verzoekschrift ten eerste wordt gesteld dat geen rekening werd gehouden met de elementen van integratie, sterke sociale bindingen en langdurig verblijf; in de beschikking staat er dat er wel een antwoord werd gegeven, maar er is geen rekening gehouden met deze elementen. Ten tweede stelt zij dat een hangend beroep tegen een op 21 juni 2013 afgewezen aanvraag op basis van artikel 9ter een reële kans op vernietiging door de Raad maakt gezien de intussen ingevolge de arresten van de RvS gewijzigde rechtspraak van de Raad zodat artikel 3 van het EVRM geschonden is. Dit moet worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid; minstens had deze zaak moeten worden behandeld vooraleer de bestreden beslissing te nemen."

2.5 Waar de verzoekende partijen stellen dat artikel 3 van het EVRM *in casu* geschonden is, gelet op de gewijzigde rechtspraak van de Raad ingevolge de arresten van de Raad van State die ervoor zou zorgen dat het ingediende beroep tegen een onontvankelijkheidsbeslissing na een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet een reële kans op vernietiging maakt, is de Raad van oordeel dat de verzoekende partijen zich met dit onderdeel van hun betoog ter terechtzitting beperken tot algemene beweringen zonder deze concreet uiteen te zetten. Tevens is de Raad van oordeel dat het betoog hypothetisch is, nu het beroep tot nietigverklaring waarnaar verwezen wordt - en waarover werd gemotiveerd in de beschikking van 16 maart 2015 - nog steeds hangende is.

2.6 Voor het overige wijst de Raad erop dat voor zover de verzoekende partijen op 23 maart 2015 hebben gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar hebben gemaakt dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting volharden in het verzoekschrift door de motieven van de bestreden beslissing en de vaststellingen uit de beschikking te ontkennen - maar ze niet concreet weerleggen -, en zodoende geen opmerkingen plaatsen omtrent de beschikking van 16 maart 2015, de verzoekende partijen op die manier niet aannemelijk maken dat de beschikking onterecht werd genomen.

Gelet op het voorgaande laat de Raad gelden dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de beschikking onterecht werd genomen. Zodoende brengen zij dan ook geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

2.7 Een schending van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van 3 van het EVRM, van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, kan niet worden vastgesteld.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten.

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET